

[Erik Hansen.]

Vedrørende det forslag, som foreligger, skal jeg efter det, som andre ordførere har været inde på, ikke gå ind på de enkelte punkter, men sige, at forslaget er jo præget af en meget kritisk indstilling, som i øvrigt efter mit partis anskuelse skyder langt over målet. Da vi startede debatten om arbejdsformidlingen i 1967 og foretog de første spæde drøftelser af disse problemer, var der da ingen, der troede, at man kunne nå frem til et fuldt færdigt apparat i løbet af nogle ganske få år. Jeg synes i og for sig, at det, man har nået indtil nu, er ganske godt præsteret af dem, der har ansvaret for arbejdsformidlingen.

De enkelte punkter skal jeg ikke sige noget til. Vi har den opfattelse, som jeg har nævnt, at de skyder ganske over målet og har det sigte at tilbageføre arbejdsformidlingen til arbejdsløsheds-kasserne, og det er et sigte, som vi ikke er enige i. Vi kan ikke medvirke til at fremme forslaget til folketingsbeslutning.

Ordføreren for forslagsstillerne (Kurt Brauer): Det var ikke store sager, jeg hentedede mig, hverken fra arbejdsministeren eller fra de forskellige partiers ordførere heroppefra. Jeg vil prøve at tage de bemærkninger, der er faldet, i nogenlunde kronologisk orden og kommentere dem, efterhånden som jeg har noteret dem her på min blok.

Arbejdsministeren kommenterer meget udførligt samtlige forslagens 8 punkter og starter, som naturligt er, med punkt 1 og siger, at der jo faktisk er en repræsentation i dag via arbejdsmarkedsnævnene. Hertil må jeg blot konstatere, at disse arbejdsmarkedsnævn har altså ikke formålet at gøre mine ord fra fremsættelsestalen til løgn eller usandhed, som man vist bruger at sige her fra denne talerstol. Det er faktisk sådan, at der findes forbund, som har påtaget sig anvisningen af 40 pct. af de arbejdssøgende medlemmer, og man må huske, at disse forbund ville ikke kunne gøre det, uden at også arbejdsgiverne medvirkede hertil. Her er altså arbejdsmarkedets to parter under bordet og i strid med de bestemmelser, der foreligger, blevet enige om, at arbejdsformidlingen virker så utilfredsstillende nu, at de hellere går uden om lovgivningen og lader formidlingen foretage af fagbevægelsen. Jeg

synes, det er en meget alvorlig tilstand — som burde have vakt til noget mere eftertanke hos de forskellige partiers ordførere — at det er muligt for mig at påstå det, som jeg gør i min ordførertale.

Arbejdsministeren siger om punkt 1 i forslaget, at det vil stride mod hidtidige principper for offentlig ansættelse, og videre gik arbejdsministerens argument i grunden ikke. Jeg må dertil sige: nå ja, og hvad så? Vi har vel ikke principper for ansættelse af offentligt personale eller overhovedet principper, som skal holde, blot fordi de er principper. Jeg synes, der måtte være noget tiltalende og noget ligesom urovækkende, et incitament, for det offentlige ved, at det under sine vingers skygge og på sine lønsedler havde et sådant demokratisk element, som det ville være, hvis man fik disse virkelige eksperter i arbejdsanvisning til at bestride arbejdsanvisningen i fremtiden.

Jeg er lidt ked af den bemærkning, som arbejdsministeren også havde i forbindelse med punkt 1, hvor arbejdsministeren giver udtryk for den opfattelse — principielle opfattelse, må jeg tro det er — at arbejdsformidlingen skal være et neutralt instrument. Jeg er meget, meget ked af den bemærkning. Jeg tror i virkeligheden ikke, at en overbevist socialist som arbejdsministeren vil være i stand til at holde på denne påstand ret længe, for hvad er det for en art neutralitet, man har bedt dem om? Det er ikke en neutralitet, hvor de holder sig væk fra de stridende parter. Det er en neutralitet, hvor vi har valgt at sætte dem uden våben midt imellem skyttegravene med det resultat, at de vil falde sammen, gennemhullet som et sold. At der allerede er ganske væsentlige kanonhuller i den nuværende arbejdsformidling, illustreres bedst ved eksemplet fra min skriftlige fremsættelse.

Jeg vil godt lige understrege over for arbejdsministeren, også vedrørende punkt 1, at når jeg taler om manglende menneskelighed, må jeg omhyggeligt understrege herfra, at det selvfølgelig går på det system, som jeg omtaler som umenneskeligt. Jeg er helt sikker på, at langt, langt den overvejende del, hvis ikke alle, inden for arbejdsformidlingen naturligvis er besjælet af et ønske om at handle så humant, som de overhovedet kan. Men sagen er jo, at den nuværende arbejdsformidlingslovgivning nærmest som